AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0.50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66. RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10.— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un annucio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cad regel mas fl. 0,07½.

Een lezenswaardig betoog

Onder dezen titel leiden wij bij onze lezers een ontleend artikel in dat, naar het ons voorkomt, hun aandocht en overweging ten volle waardig is.

Sinds eenigen tijd is het bestuur van de Nederlandsche Vrijdenkers-Vereeniging werkzaam tot het stichten van een „weezenkas."

Er moet gezorgd, dat de weezen van vrijdenkers, liefst ook die van geloovigen, tot vrijdenkers worden opgeleid en niet in de bestaande weeshuizen het door de ouders verworpen geloof weder aannemen. Daartoe is echter geld noodig, en dit blijkt niet gemakkelijk te verkrijgen.

Om de geestverwanten tot het openen hunner beurzen te bewegen, heeft in deze omstandigheden het bekende amsterdamsche ex-schoolhoofd de heer A. H. Gerhard een brochure uitgegeven, „*Weezenverpleging*" getiteld.

Aan dit „door een innige overtuiging bezielde geschrift," gelijk zij het aankondigt, ontleent de redactie van het *Sociaal Weekblad* een en ander, hetwelk *De Tijd* van genoeg belang achtte, om het ook onder de oogen van zijne lezers te brengen en hunbijzondere aandacht er voor in te roepen.

„Ter karakteriseering van „de vrije gedachte" en van den invloed, welken deze op 's menschen doen en laten uitoefent, is het stuk inderdaad zeer opmerkelijk.

Wij lezen:

Gevoel van solidariteit, die tot wederzijdsche offervaardigheid prikkelt, is een levensvoorwaarde voor elke beweging.

Nu ware het dwaasheid, te willen ontkennen, dat het geloof in dezen een machtigen voorsprong heeft op den twijfelgeest. Sterker prikkel voor daden van offervaardigheid, van moed en overtuiging dan de zekerheid, dat zij eensdeels de wil zijn van een Almacht buiten de natuur en anderdeels zonder twijfel de hemelsche belooning zullen erlangen, is moeilijk denkbaar. Men verlaat echter het geloof met zijn brozen en bedenkelijken grondslag voor het goede niet, om *eensklaps* te staan op het verheven standpunt van den vrijen mensch, die zich een nieuw ideaal tot levensdoel koos: het grootst mogelijk geluk voor het grootst mogelijk aantal menschen. Menigeen verloor slechts zijn geloofs-ideaal, om er geen enkel meer over te houden. Doch dit is niet de eenige verklaring voor den minderen ijver van den ongeloovige. *Wie gelooft, weet wat goed is, Hij heeft in zijn onafhankelijksgevoel van een Hemelschen Vader een onfeilbaar richtsnoer voor zijn leven. Voor den ernstigen ongeloovige of, beter gezegd, voor den twijfelaar bestaat dit richtsnoer niet, ook al koestert hij met warme vereering* zijn *ideaal.* HIJ WÉÉT NIET WAT DER MENSCHHEID DIENSTIG IS, WAT TOT HAAR WEZENLIJK HEIL VOEREN KAN. Hij mag 't vermoeden, maar 't vuur van den zeloot (ijveraar) kan hem slechts in enkele oogenblikken vermeesteren, omdat hij te zeer doordrongen is van de waarheid, dat alle menschelijk weten stukwerk is, en hij dus steeds de mogelijkheid voor oogen heeft, zich te kunnen vergissen.

In 't kort: slechts wie gelóóven, voelen in de hoogste mate de behoefte aan den strijd tot verdediging van het geloof: de ongeloovige, de „niet-weter" (agnosticus) voelt die behoefte, juist krachtens zijn twijfelgeest, niet.

Solidariteit nu is de vrucht van het beset der noodzakelijkheid van den strijd, gepaard aan het bewustzijn van individueele onmacht.

Redenen te over dus om het verschijnsel van betrekkelijke lauwheid onder de vrijdenkers, zoowel onder de wat-kan-'t-mij-schelen-ongeloovigen („ontkenners van fabeltjes") als onder de eigenlijke agnostici te verklaren.

Nu lette men op de door ons gecursiveerde woorden, welke even zooveel bekentenissen zijn van iemand, die zich-zelven zeker rangschikt onder „de ernstige," in tegenoverstelling der groote menigte van „niet ernstige" ongeloovigen. „Wie gelooft, *weet* wat goed is...De ernstige ongeloovige weet *niet* wat der menschheid dienstig is, wat tot haar wezenlijk heil voeren kan."

„Ernstig" ongeloof is dus, volgens getuigenis van den heer Gerhard, niets anders dan *algemeene twijfel*: de „ernstig" ongeloovige acht zich zelven niet in staat omtrent het wezenlijke heil der menschheid (dus ook omtrent *zijn eigen* heil) en omtrent de middelen, welke daartoe voeren kunnen, iets te bevestigen of iets met zekerheid te ontkennen. Hij verklaart eenvoudig dat hij er *niets* van weet, tegenover den geloovige, die beweert dat hij het *wel* weet. Ernstige ongeloovigen met andere woorden — indien men ten *minste* aan het woord *ongeloof* het begrip van stellige, op *zekere* gronden gebaseerde overtuiging wil hechten — bestaan niet; er zijn slechts twijfelaars.

Nu is echter het standpunt van den absoluten twijfelaar in alle levensomstandigheden een onmogelijk standpunt, omdat op dat standpunt geen redelijk motief van handeling, van beslissing in den eenen of anderen geest denkbaar is.

Om dit op het onderhavige geval toe te passen: de heer Gerhard komt bij zijn geestverwanten om aalmoezen voor weezenverzorging aankloppen. Niets natuurlijker dan dat die geestverwanten hem en zich-zelven de vraag stellen: Is dan weezenverpleging een zaak, die der menschheid dienstig is en tot haar wezenlijk heil kan voeren? — Het antwoord op die vraag — de heer Gerhard-zelf zegt het met zooveel woorden — moet voor den ongeloovige luiden: „*Ik weet het niet.*"

Is het wel goed en nuttig, dat in de maatschappij „het gevoel van solidariteit, die tot wederzijdsche offervaardigheid prikkelt," wordt opgewekt; dat de sterkeren in de maatschappij de zwakkeren te hulp komen? — Moet het niet veel eerder overeenkomstig de wetten der natuur worden geacht, dat men de lichamelijk zwakkeren laat ten onder gaan, opdat alleen de sterkeren blijven voortbestaan, en zóó in den meedoogenloozen strijd om het bestaan het menschelijk geslacht, de *soort* mensch — volgens de leer van het Darwinisme — tot steeds hoogere kracht en volkomenheid worde opgevoerd? — Alweder klinkt het antwoord van den heer Gerhard: „*Ik weet het niet*, geen enkele *ernstige* ongeloovige kan op een dergelijke vraag een stellig *ja* of *neen* ten antwoord geven.".

„Maar — zullen, naar wij ons voorstellen, veel vrijdenkers, die met andere stervelingen gemeen hebben, dat zij zonder bepaalde reden hun beurs liever gesloten houden, dan die telkens voor contributiën van allerlei aard open te stellen, den heer Gerhard verder vragen, — maar, als gij van dit alles niets weet en ook wij er niets van kunnen weten, waarom dan zóóveel drukte? Waarom u-zelven dan de moeite gegeven van het schrijven van bedel-circulaires, en waarom van ons verlangd, dat wij ons warm zullen maken en u geld zullen geven voor een doel, hetwelk men met evenveel recht schadelijk als nuttig kan achten? — Leert niet het gezond verstand: in geval van twijfel onthoud u? Als ernstig ongeloovigen *mogen* wij u niets geven, op straffe van inconsequentie."

Het antwoord van den heer Gerharp is te karakteristiek, om het niet woordelijk en in zijn geheel mede te deelen.

De waarde van het opgeworpen bezwaar wordt door hem niet ontkend.

Doch, gaat hij voort, *de natuur gaat boven de leer.*

Het gevoel van solidariteit, de behoefte aan idealen, de zucht tot handelen ter bereiking van een ideaal, is den mensch ingeboren. De [illegible] ervaring, dat de zoo onmisbare steun van anderen slechts gehoopt mag worden in ruil voor betoonde hulpvaardigheid, *het duistere besef*, dat wat de mensch ook nog verwerven moge, slechts de gemeenschap der menschen het hoogere kan doen bereiken, de zucht tot zelfbehoud aan het individu eigen, kweekt en voedt het gevoel van solidariteit ook te midden en in spijt van den moordenden, zoogenaamden strijd om bestaan tusschen de menschen onderlng.

't Is juist die strijd om het bestaan van den mensch als *soort*, die de individu's nog steeds tegen elkander opzettende, eindelijk zal dwingen tot den *gemeenschappelijk* gevoerden strijd. *Evenmin kan de mensch stilzitten, al is hij zich de onvolkomenheid zijner geestelijke vermogens volkomen bewust.*

De meest consequente twijfelaar zelfs, die geen oogenblik aarzelt om zijn eigen feilbaarheid te erkennen, krijgt toch herhaaldelijk oogenblikken, waarin hij overtuigd is het aan 't rechte eind te hebben, en die overtuiging prikkelt tot de *daad.* Niemand is zoo groot agnosticus, of hij wordt onder bepaalde omstandigheden, ondanks zich-zelven, zeloot.

Die natuurlijke eigenschappen van den mensch zijn de eeuwig werkende tegenwichten voor de zoo verklaarbare lauwheid en onverschilligheid onder het gros der vrijdenkers."

Aldus: „van ons beider ongeloovig standpunt hebt gij volkomen gelijk," zegt de heer Gerhard. „*Doch de natuur gaat boven de leer.* Wat gij als *consequent vrijdenker* onmogelijk zoudt kunnen, doet het als *mensch* en schenk mij uw gift, met terzijdestelling van uw beginselen."

Dat de heer Gerhard op deze wijze een ruim bedrag voor de vrijdenkers weezen zal bijeenbrengen, durven wij niet voorspellen. Groot schijnen zijn verwachtingen, groot het vertrouwen in de overredende kracht zijner argumenten ook niet te zijn.

Toch schenen ons zijn aangehaalde woorden van uitnemend belang, in de eerste plaats omdat daarin de openlijke bekentenis — meer nog: het ontegensprekelijk *bewijs* — wordt gevonden, dat het ongeloof met de menschelijke natuur volkomen in strijd is; dat het leven, dat elke beweging, elke daad ten goede of ten kwade, welke niet onmiddellijk eigen genot ten doel heeft bij den ernstigen" ongeloovige slechts mogelijk wordt door *inconsequentie*; dat als men *het geloof* verwerpt, later toch weer een beroep moet gedaan worpen op zekere „*vage ervaring*," zeker „*duister bewustzijn*," om op gebrekkige wijze voor het geloof in de plaats te treden en den mensch tot handelen, tot werkzaamheid aan te zetten: dat *consequent* ernstig ongeloof de geheele menschheid zou brengen tot starre onbeweeglijkheid of, wat hetzelfde is, tot den dood.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

Bij Gouvernements-beschikking dd. 1 dezer maand N. 192 is aan den Heer J. Nyman, onderwijzer der 3e. klasse bij het Openbaar Onderwijs alhier, tot herstel van gezondheid, verlof naar Nederland voor den tijd van een jaar verleend.

Bij Gouvernements beschikking dd 2 dezer maand No. 194 is aan den Heer A. E. J. van den Brandhof, Gezaghebber van Bonaire, wegens ziekte, een binnenlandsch verlof voor den tijd van een maand verleend.

Wij achten het noodig, eens een klacht te doen hooren naar aanleiding van de vele klachten die men van alle kanten hoort, over het loslopen der beesten, een misbruik, dat natuurlijk druk besproken wordt vooral in den tijd van den oogst. Nooit, het geheele jaar door is men gesteld op het bezoek van die ongenoodigde gasten, maar toch in 't bijzonder ten tijde dat de koenoek, hetzij groot of klein die beplant is, nogal eenige verwachting geeft, is ongetwijfeld dat bezoek alleronaangenaamst. Hoe is het feitelijk? Onbeheerd en zonder bewaking dwalen somtijds koebeesten of geiten en schapen rond en zoeken vanzelf eene opening of maken die desnoods om hier of daar eene koenoek binnen te dringen en zich dan goed te doen ten nadeele van den planter. Nu is 't verscheidene malen gebeurd, dat zoo'n zwervende kudde opeens alle hoop van den armen man verwoestte.

Dit is voorwaar bedroevend!

Men zal misschien zeggen dat ieder voor een behoorlijke afsluiting heeft te zorgen. Zeker, dat kan een planter doen wiens financieele krachten toereikend zijn om een stevige omheining rond zijn plantage op te zetten, waarbij 't voor ieder beest onmogelijk is die te verbreken of omver te halen.

Maar laat de arme man dat eens beginnen—die 't ook werkelijk probeert,—wat beteekent zijn beschutting!

Bij iederen aanval ligt de geheele boel omver en er bestaat vrije toegang.

Hij kan dan maar zijn best doen, als hij zoo gelukkig is het te bemerken, om die indringers te verwijderen wat niet altijd zonder gevaar zelfs kan geschieden. Ook kan men zich van dien overlast ontdoen door die beesten te laten opbrengen naar de schutskooi, maar ook dat is voor menigeen onuitvoerbaar, én om de reeds aangegeven reden en om nog andere moeielijkheden die eraan verbonden zijn.

Alzoo, dunkt ons, wordt er niet zonder reden geklaagd over den bestaanden toestand hier op Curaçao, die aan zoovelen onpleizierigheid op zijn minst, maar aan verscheidenen, schade veroorzaakt.

Wij hebben weleens gehoord dat er in vroegeren tijd een wet of "keur" door het Gouvernement gemaakt is, waarin juist wordt aangegeven hoever iedere eigenaar van een plantage opzichtens „het laten losloopen van beesten" gaan kan. Is die wet niet meer van kracht of wordt voor de uitvoering en handhaving daarvan niet langer gezorgd?

Het zou een weldaad zijn voor Curaçao en in 't bijzonder voor de arme bevolking, zoo de bestaande wet dienaangaande streng werd toegepast, of in geval er nooit eenige verordening gemaakt werd, spoedig op afdoende wijze daarin te voorzien.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Ana C. de Penso, Daniel Seballo, Jozef Maduro, Epifanio Flores Zaldaá, Kolema Vos, Log: Log: "Vergenoeging," Pablo L. de Lima, C. M. Sayer c/o American Consul, Alberto Guzman, Guiseppe Piewich, Herman C. Henriquez, M. de Jong (Kazerne), Pablo Cañaveras, Paul E. Sepp, I. W. Bindin, Julian Sadrantji, Margarita Bartels, Bernardus M. Babel, Elena Brito de Rodulfo, Matheys Coffiel, J. B. A. Weeber, Melland Baker, Acobito Lauwrens.

NEDERLAND

Aan het *N. v. d. D.* werd geseind uit Batavia:

"*De Radja van Lombok is gevaarlijk ziek.*"

Deze tijding zal wel niet veel verwondering wekken. Na al wat de Radja in de laatste maanden heeft moeten ondervinden, na de diepe vernedering, die hij onderging, is het begrijpelijk dat hem niet veel levens meer was toebedeeld. Een inlander van meer dan tachtig jaar is trouwens een groote zeldzaamheid.

Ratoe Agoeng Agoengh G'Dé Ngoerah Karang Asem, de oude despoot, zal nu zijn dagen wel eindigen in het huis op Tanah Abang, onder toezicht van den schout van Batavia. Zijn bloedverwanten en poenggawa's zullen dan alleen naar Padang in ballingschap vertrekken.

— Op Java heeft men last van.... Lombokrijksdaalders. Dat zijn — zooals aan de *N. R. Ct.* geschreven wordt — dat zijn echte, onvervalschte rijksdaalders, afkomstig uit de schatkamer van den vorst van Lombok. Maar zij schijnen door het vuur geleden te hebben, en de klank is er uit. Hoe die rijksdaalders hier gekomen zijn, ligt voor de hand, en er zijn, "en parenthèse" gezegd, ook nog andere aanwijzingen, die doen veronderstellen, dat sommige deelnemers aan de Lombok-expeditie daar ook nog wat anders dan roem hebben geoogst.

Doch hoe dit ook zij, de rijksdaalders zijn er, en zij zijn er in groot aantal, zoowel te Soerabaja als te Batavia en te Semerang. En als men onbedachtzaam is, ontvangt men ze: maar uitgeven is hoogst moeilijk, want niemand wil ze hebben. Dat de Javasche Bank of de landskassen ze absoluut weigeren, wil ik niet zeggen: maar in elk geval doen zij niets om dit soort zilvergeld, dat toch waardevolle munt is, te releveeren. Dat is lastig voor het publiek, doch tevens, naar het mij wil voorkomen, niet zonder gevaar voor de financieele belangen van den Staat. Overigens wordt ook zeer geklaagd over de overstrooming met in China gemaakte valsche rijksdaalders van echt zilver. Wat hiertegen te doen is, is niet recht duidelijk.

—De commissieleden voor de Amsterdamsche tentoonstelling zijn uit over de ontvangst op het *Elysée* te Parijs. De president heeft hen met de meeste minzaamheid ontvangen, en op de gezelligste wijze met hen over Holland gepraat, over de herhaalde reizen welke hij er had gedaan, over de goede vrienden, welke hij er gehad had, zijn compagnon Van Houten, wijlen Chabot te Rotterdam, den advocaat De Waal enz. Een bizonder aangename herinnering was Félix Faure o. a. bijgebleven van eenige dagen te Dongen bij 's-Hertogenbosch.

Hij heeft de commissieleden verzekerd van zijn volle sympathie voor de onderneming en voor den staat en het land welke haar op het touw zetten. Bij het heengaan zeide de president gekscherend: Gij lieden moet mij maar niet ter tentoonstelling uitnoodigen, want ik zou wat gaarne willen, en dat zou nu niet meer gaan.

BUITENLAND.

Rome. — Zaterdag 2 Maart tegen den middag heeft de H. Vader de kardinalen en prelaten in de troonzaal in plechtige audiëntie ontvangen. Kardinaal Monaco La Valetta las uit naam van het H. College een adres van gelukwensching voor met den verjaardag zijner kroning.

Leo XIII antwoordde als volgt:

„Tijdens Ons bisschopsjubilé hebben Wij door de ingeving des Hemels Ons gewend naar de Oostersche Kerken, wier instelling Wij willen doen herbloeien door middel der vereeniging met den stoel van den H. Petrus. Hun geloof en Christelijk leven zou het Westen ten goede komen.

De geheele Kerk zou daardoor een kracht en een luister ontvangen, die niet zonder uitwerking zou blijven op de afgescheiden broeders in andere streken."

De H. Vader herinnerde vervolgens aan bekeeringen van geheele menigten en noemde die van Clovis en de Franken, van Reccared en de Westgothen. Op het oogenblik wordt de terugkeer der Oosterlingen tot de eenheid bemoeilijkt door de menschelijke staatkunde. Toch sprak de Paus de hoop uit, die bekeering verwezenlijkt te zien door den steun der geloovigen en bisschoppen, die Hij aanspoorde voor die zaak te bidden.

Na het einde der toespraak begaf de H. Vader zich naar de boekerij, waar zich ook de kardinalen en prelaten vereenigden.

Den 3en Maart was eigenlijk de dag, waarop de Paus het feest zijner kroning herdacht en de gebruikelijke plechtigheden in de Sixtijnsche kapel plaats hadden.

Den 2en Maart zond keizer Wilhelm aan Paus Leo een telegram, waarin hij hem gelukwenschte met zijn verjaardag. De keizer sprak daarin den wensch uit, dat het den Paus gegeven moge worden, nog vele jaren tot heil der Katholieke Kerk werkzaam te zijn.

—Den 1en der vorige maand is Z. E. kardinaal Goossens, aartsbisschop van Mechelen, door Z. H. in audiëntie ontvangen.

Italie. — Men verwacht de uitschrijving der algemeene verkiezingen tegen 28 April. Sommigen echter twijfelen nog of Crispi niet zal talmen, totdat uitgemaakt zij, of zijn groote tegenstander Giolitti, wegens gebruikmaking van de documenten der *Banca Romana*, voor de gewone rechtbank kan gedaagd worden, dan wel met toestemming der Kamer voor den Senaat moet terechtstaan. Het Hof van Cassatie, dat in deze te beslissen heeft, zal vermoedelijk den Senaat tot rechter over Crispi's vijand benoemen en dan is het de vraag of de premier de zaak voor de oude Kamer wil brengen of voor een nieuwe. In ieder geval zou hij op deze manier nog een paar maanden de dictator kunnen spelen. Maar de vijanden zitten evenmin stil; allerwegen is feitelijk de verkiezingscampagne in vollen gang. En het merkwaardigste is dat de oud-minister Di Rudini eene rondreis doet om de oppositie aan te wakkeren.

— Volgens de *Corriere di Napoli* heeft keizer Wilhelm persoonlijk aan koning Umberto geschreven om hem uit te noodigen tot bijwoning van de opening van het Noord-Oostzeekanaal. Italië zal bij die gelegenheid twee oorlogschepen zenden de *Umberto* en de *Sardegna*, twee kolossen die het maximum van zeewaardigheid bereikt hebben.

In de Italiaansch kolonie Erythrea heeft baron Franchetti, die sinds twee jaren belast was met de leiding der nederzetting van Italiaansche kolonisten, zijn ambt neergelegd wegens tegenwerking van den militairen gouverneur Baratieri, die de kolonisatie aan een particuliere maatschappij wenscht opgedragen te zien.

Het Abijssinische legerhoofd Mangasja heeft aan Baratieri vredesvoorstellen gedaan.

Frankrijk.—De „Temps" heeft, om een einde te stellen aan het twistpunt over de millioenen, die indertijd ter beschikking van Boulanger waren, aan de hertogin d'Uzès gevraagd of, ja of neen, zij 3 millioen had gestort.

En de hertogin heeft uit haar kasteel van Bonnelles geantwoord: ja!

De „Gaulois" deelt nieuwe inlichtingen mee over de Boulangistische geldkwestie en zegt die inlichtingen uit de beste bron te weten.

Op het oogenblik dat die feiten zich voordeden, bedroeg het fortuin van den hertog van Orleans geen 200,000 fr. inkomen.

Toen bij den dood zijns vaders, de hertog van Orleans kennis nam van de verbintenis, aangegaan door den graaf van Parijs, van aan de hertogin d'Uzès de 3 millioen terug te geven na het herstel der monarchie, schreef de hertog van Orleans aan Mevr. d'Uzès dat hij de verbintenis zijns vaders eerbiedigende, er zich aan onderwierp.

Hij drukte zijn leedwezen uit dat zijn fortuin hem niet toeliet dadelijk zich van dien plicht te kwijten, om zoodoende eer te bewijzen aan de handteekening zijns vaders en aan de hertogin zijnen dank te betuigen voor de door haar aan de monarchie bewezen diensten.

Mevrouw d'Uzès antwoordde daarop om haren dank te betuigen, dat de zoon zoo ridderlijk de verplichtingen zijns vaders wilde naleven, en tevens om den prins te melden dat zij nooit, vóór den gestelden datum, de som van 3 millioen zou terug eischen.

Zij zou zelfs gelukkig zijn, die som aan de armen af te staan.

— In de Fransche Kamer is de Begrooting van Oorlog behandeld. Even als de Duitsche radicalen en socialisten drongen ook de Fransche op afschaffing van het staand leger aan; maar de meerderheid zag in de invoering eener militie als in Zwitserland geen heil en oordeelde dat niet het getal maar dressuur en tucht de beslissende factoren in den oorlog zijn en daarom de zware lasten voor den gewapenden vrede onvermijdelijk langer moeten gedragen worden. Roche klaagde verder over Frankrijks ontoereikende krijgstoerusting in vergelijking met Duitschland en beweerde dat ook het effectief in vredestijd niet op de wettelijk vastgestelde getalsterkte werd gehouden. De Minister Zurlinden beloofde in zijn antwoord de compagnieën voortaan geleidelijk op de voorgeschreven getalsterkte te zullen brengen en stemde in met afkeuring van het vervroegde naar huis zenden der recruten, door zijn voorganger Mercier. In den oorlog behoeft men mannen, geen stumpers, verklaarde hij. Ook was hij voor het behoud van den driejarigen diensttijd en stal ten slotte het hart der Franschen door te verzekeren, dat hij het volste vertrouwen stelde in het oude gallische bloed der Fransche soldaten.

— Ondanks het drijven van dwaze Chauvimisten, heeft Frankrijk besloten deel te nemen aan de feestelijke opening te Kiel van het Sleeswijk-Holsteinsche kanaal, dat Noord- en Oostzee zal verbinden. De verstandige lieden in Frankrijk en daarbuiten juichen in dezen stap van toenadering tusschen Franschen en Duitschers. Ook zullen de Fransche schilders van naam op de aanstaande tentoonstelling te Berlijn exposeeren en hebben zij den Duitschen Keizer beloofd zich ditmaal niet van hun plan te laten afbrengen. Wilhelms loyale houding tegenover de Franschen is opnieuw gebleken uit het verschuiven der feesten naar een anderen datum, toen hij bemerkte, dat de reeds bepaalde met dien van den slag van Waterloo samenviel. Bovendien heeft graaf Münster, de Duitsche ambassadeur aan minister Hanotaux reeds namens de keizerlijke regeering meegedeeld, dat Duitschland oficieel zal deelnemen aan de Parijsche wereldtentoonstelling van 1900. „Het is al boter tot den bôom, men zingt al pais en vrêe!" zou Vondel juichen.

Duitschland.--Keizer Wilhelm woonde te Wilhelmshafen, de beëediging der recruten voor de marine bij. De keizer hield bij deze gelegenheid eene toespraak, waarin hij vooral wees op de heiligheid van den eed. Verder liet de keizer, volgens de mededeelingen der bladen, zich aldus uit:

„Evenals de keizer zich geheel opoffert voor het vaderland, zoo moet gij uw leven ook geheel aan mij wijden. Gelijk de adelaar in onze krijgsvaan onbevreesd opwaarts stijgt, zoo moet de vrees u onbekend zijn. Ook indien het vervullen van de plichten, welke de krijgsdienst medebrengt, u aanvankelijk zwaar mochten vallen, dan zal de gedachte aan uwe Christenliefde en uwe moeder, die u het Onze Vader heeft geleerd, u kracht verleenen.

„Houdt — aldus eindigde de keizer zijne toespraak, de eer van Duitschland op, door u goed te gedragen. De Duitsche zeemacht is oogenschijnlijk klein, maar door de discipline, welke daar heerscht, is onze marine sterker dan die van menige andere mogendheid. In tijden van vrede zal de Duitsche marine werkzaam zijn tot welzijn van het vaderland, in tijd van oorlog zal zij elken vijand verdelgen. Betoont u de oude Brandenburgers waardig."

De gouverneur der provincie Oost-Pruisen, graaf Stolberg, heeft zijn ontslag moeten nemen.

Graaf Stolberg had zich verklaard voor het bekende wetsontwerp van graaf Kanitz tot invoering van het graan-monopolie in Duitschland. Als candidaat der landbouwpartij werd hij onlangs bij de verkiezing te Lyck-Oletzo tot lid van den Rijksdag gekozen en moest vallen als slachtoffer, nu de keizer zich tegen de landbouwpartij heeft verklaard. Tot zijn opvolger is graaf Wilhelm Von Bismarck-Schönhausen benoemd.

— De Rijksdagscommissie voor de *Umsterz Voorlage* heeft de paragraaf tot wijziging van een artikel der strafwet geheel geschrapt. Eerst werden de centrumsvoorstellen verworpen: toen de amendementen van conservatieven en anti-semieten en eindelijk het regeeringsvoorstel zelf eveneens.

— Bij de opening van den Raad van State hield Keizer Wilhelm eene rede, waarin hij zeide te hopen, dat de voorstellen, die de Staatsraad zou indienen tot verbetering van den landbouwtoestand, uitvoerbaar zouden zijn, zonder andere rechtmatige belangen te schaden en in te druischen tegen de bestaande tractaten. Deze laatste negatieve voorwaarden herhalen zijdelings de veroordeeling reeds vroeger door Wilhelm over het voorstel Kanitz uitgesproken, waaromtrent de keizer namelijk zeide: „Men zal toch niet verlangen, dat ik woeker zal gaan drijven met brood." De landbouwmannen hebben echter op de rede des Keizers geantwoord, door het voorstel Kanitz met honderd handteekeningen voorzien bij den Rijksdag officieel in te dienen. Algemeen wordt geloofd, dat het weinig kans van slagen heeft, zelfs ingeval de staatsraad het zou steunen.

—Uit de beraadslagingen der Pruisische Kamer over de begrooting van eeredienst blijkt, dat in de laatste drie jaren meer dan 1300 Katholieke geestelijken van Staatswege met het plaatselijk toezicht op het onderwijs werden belast, en wel ter vervanging van leeken. In het geheel hebben nu meer dan 7000 geestelijken

een deel van het opzicht over de scholen voor hunne rekening.

—De Duitsche rijkskanselier, prins Hohenlohe, woonde het „Commers" bij, dat de Berlijnsche studenten ter eere van prins Bismarck hebben gehouden. De kanselier hield daarbij eene toespraak, waarin hij verklaarde, gaarne gebruik te maken van deze gelegenheid, om hulde te brengen aan zijn voorganger.

— De voorzitter van den Rijksdag, von Levetzow, heeft het plan geopperd, dat namens den Rijksdag eene deputatie zou worden gezonden, om prins Bismarck den 1sten April ter gelegenheid van zijn 80sten verjaardag geluk te wenschen. Door het Centrum werd ten krachtigste tegen een dergelijk plan geprotesteerd. De heer von Levetzow heeft dientengevolge zijn voorstel ingetrokken.

— Keizer Wilhelm die, naar men weet, persoonlijk groote waarde hecht aan eene goede verstandhouding van Duitschland met Frankrijk, heeft gelast hem alle beschouwingen over dit onderwerp in de Fransche dagbladpers -- onverschillig of zij vriendschappelijk dan wel vijandig van inhoud zijn—woordelijk voor te leggen, met toelichtingen betreffende de bladen en de schrijvers.

— Het aantal der personen, die te Berlijn door influenza zijn aangetast wordt op 30,000 geschat. Evenals te Londen, is de epidemie ook te Berlijn zeer goedaardig. Toch maakt de ziekte vele slachtoffers, vooral onder de bejaarden. Alle hospitalen zijn vol en de meeste scholen zijn gesloten. Insgelijks hebben eenige der rechtbanken reeds den arbeid moeten staken wegens gebrek aan rechters.

Engeland.—De uitslag der verkiezingen voor den Londensche graafschapsraad is eene verpletterende nederlaag voor de liberalen te Londen.

De vroegere raad bestaat uit 84 progressisten [liberalen] en 34 gematigden (conservatieven). De nieuwe raad bestaat 59 liberalen, 59 conservatieven.

Tot welke partij zullen nu de 9 „aldermen" behooren, door den raad te kiezen, daar beide groepen even sterk zijn ?

De pers der gematigden juicht natuurlijk over den verkregen uitslag en is vooral welsprekend waar ze het over de cijfer der stembus heeft. De gematigden toch brachten 6000 stemmen meer uit, de progressisten 28,000 minder.

De „ Daily Chronicle," die in dezen strijd voor de zaak der progressisten veel ijver heeft ontwikkeld, is natuurlijk terneer geslagen en spreekt van vergeefsche inspanning.

Ook de "Daily News" erkent de nederlaag der liberalen.

— Sir Hercules Robinson, die als de opvolger van Sir Henry Loch, voor de tweede maal het gouverneurschap van de Kaapkolonie gaat aanvaarden, is reeds een zeventiger. Hij was in zijne jonge jaren soldaat, tot 1846, toen hij in Ierland eene aanstelling kreeg bij het burgerlijk bestuur.

In 1854 trad hij in de kolonialen dienst als president van Montserrat. In 1859 werd hij overgeplaatst naar Hongkong, in 1865 naar Ceylon, in 1872 naar New South Wales. De inlijving der Fidji-eilanden werd door zijne hand voltrokken. Zijn volgende gouverneurschap was Nieuw Zeeland, waar hij in 1878 heenging.

In 1890 volgde hij Sir Bartle Frere op als gouverneur van de Kaap, en in deze functie bleef hij — met een kort intermezzo op Mauritius -- tot 1889. Ziedaar dus eenen oudgediende die over alle vijf de werelddeelen kan meepraten.

-- Lord Acton is tot hoogleeraar aan de universiteit van Cambridge benoemd. Sedert 200 jaren is dit de eerste maal, dat een katholiek het professoraat aan een der beide groote hoogescholen van Engeland heeft bekleed. Het bericht van sommige bladen, als zou hij een niet-practiseerend katholiek zijn, is onjuist. Wel heeft lord Acton in zijne geschriften indertijd de Katholieken bedroefd door onjuiste stellingen over de Pauselijke onfeilbaarheid en het partij kiezen voor Döllinger, maar hij heeft zich niet gelijk deze, van de Kerk afgescheiden ; hij heeft zich onderworpen en is Katholiek gebleven.

— De schrikbarend toenemende werkeloosheid werd onlangs weer ter sprake gebracht in het Britsche Parlement en ditmaal niet zonder succes. Reeds meermalen werd dit vraagstuk aan de orde gesteld, maar de Regeering had telkens afwijzend beschikt zoowel op de aanvraag om middelen tegen de werkloosheid te beramen, als op het aandringen om een commissie van onderzoek in te stellen. Zelfs heeft Gladstone nog in 1893 verklaard, dat dit vraagstuk buiten het gebied der regeeringsbemoeiing gelegen was.

Thans echter heeft de Regeering beloofd eene commissie van onderzoek te benoemen, wier werkzaamheid als zoodanig bepaald zal zijn tot : 1° de uitgestrektheid der armoede voortspruitende uit werkloosheid ; 2 de macht, welke plaatselijke autoriteiten thans bezitten om in zulke gevallen te voorzien ; 3 welke stappen alsnog, hetzij door wetgeving, hetzij door verandering in de administratie konden gedaan worden, om dat doel te bereiken.

In geen industrieel rijk heeft de werkloosheid zulk een omvang als in Engeland waar de industrie het hoogste peil bereikt heeft. In Januari waren er op 1. 250,000 leden van vakvereenigingen 86,000 zonder werk. Buiten dezen kring van aaneengesloten werklieden zijn er in Engeland nog elf millioen niet georganiseerde, en bij dezen is natuurlijk het aantal werkloozen nog grooter. Neemt men aan een cijfer van negen percent voor dezen, dan verkrijgt men een cijfer van 1,086,000 als totaal. In het Londensche distrikt West-Ham, met een arbeidersbevolking van 44,690 waren slechts 28,393 min of meer geregeld aan het werk, 6176 vonden in Februari gelegenheid om te werken, terwijl 10,131 geheel buiten werk waren, waarvan waarschijnlijk 25 percent gedurende 18 maanden of twee jaren niets te doen vinden.

Spanje.-- In de spaansche Cortes bracht de maarschalk Martinez Campos hulde aan de Regeering voor haar ijver en doortasting in het bestrijden van den Cubaanschen opstand : maar hij voegde er bij, dat ofschoon alle gevaar geweken was toch eene sterke troepenmacht voorseerst nog noodig zal wezen om de muiters in toom te houden en de separatisten streng te straffen.

De gezant der Vereenigde Staten te Madrid heeft verklaard, dat zijn regeering de noodige maatregelen zal nemen om te beletten, dat vrijbuiters uit Florida naar Cuba zouden oversteken om deel te nemen aan den opstand.

Griekenland.— Na de ontbinding der Kamer (4 April) zijn de verkiezingen uitgeschreven tegen 28 April, den 31 Mei zal *de* nieuwe Kamer bijeenkomen. De verkiezingsagitatie is in vollen gang. De minister-president Deylannis Jr. wordt daarbij ijverig gesteund door den ex-premier Deylannis Sr., die evenals Rudini in Italië, aan het rondtrekken is. In Thessalië, dat aan den ouden Deyiannis zijne afscheiding van Turkije en inlijving bij Griekenland te danken heeft, werd de gewezen minister-president met zulke ovaties ontvangen, dat men reeds in hem opnieuw den man der toekomst begint te zien.

Tu.kije.— Ismail Pascha is na een langdarige ziekte op 64jarigen leeftijd te Konstantinopel overleden. Ismail volgde in Januari 1863 zijn vader als Khedive van Egypte op. Hij deed kanalen aanleggen, bouwde spoorwegen, richtte scholen op en bevorderde den aanleg van het Suez-kanaal dat onder zijn regeering geopend werd.

De groote mogendheden wilden zijn al te groote verkwisting tegengaan, hij kon niet hebben dat anderen in zijn rijk den baas speelden, en dus dwong Engeland den Sultan hem te bevelen om afstand te doen van de regeering. Dit geschiedde in 1879. Na dien tijd leefde hij in Italië en daarna in Konstantinopel, waar hij zich zeer afzonderde. Kleingeestig was de houding van de Turksche regeering, toen zij dien man niet toestond op Egyptischen bodem te gaan sterven.

Rusland.—Prins Lobanoff, de nieuwe minister van Buitenl. Zaken, is katholiek ; hij is de diplomaat, die onlangs door den Czaar met eene buitengewone zending naar het Vatikaan belast werd, te welker gelegenheid de Europeesche pers hem als Ruslands grootsten staatsman roemde. Hij heeft nu de welverdiende onderscheiding gekregen.

Bedoelde buitengewone zending had ten doel den Paus plechtig de troonsbestijging van den nieuwen Czaar aan te kondigen. De audientie had plaats op den 30 December ll. en wel met de meeste plechtigheid. Te dier gelegenheid had prins Lobanoff Rotowski een geheim onderhoud met den Paus van ruim een half uur in Zr. Hs. particuliere vertrekken.

Prins Lobanoff bezocht ook Kardinaal Rampolla, die daarna een diplomatiek gala-diner ter eere van den gezant aanrechtte. De prins ontving toen van Z. H. het hoogste ordeteeken der Christus-orde.

Prins Lobanoff is de man, aan wiens bemiddeling het grootendeels te danken is, dat reeds de vorige Czaar eerst een officieus gezant en daarna een vast diplomaat bij den H. Stoel aanstelde.

Prins Lobanoff behoort tot de oude garde der Russische diplomaten. Hij is 71 jaren oud en begon zijne diplomieke loopbaan te Berlijn als secretaris bij de Russische legatie in 1850.

In 1856 werd hij verplaatst naar Konstantinopel en van 1859 tot 1863 was hij daar als Russisch gezant werkzaam, in welk jaar prins Lobanoff genoodzaakt werd zijn ontslag te nemen. Hij begaf zich naar Nizza en bleef daar tot 1867. Toen keerde hij naar Rusland terug en werd benoemd tot gouverneur van Orel. In 1878 werd prins Lobanoff aangesteld tot gezant te Konstantinopel, in 879 werd hij gezant te Londen en in 1882 werd hij tot vertegenwoordiger van de Ruissische regeering te Weenen benoemd.

Onlangs werd prins Lobanoff gezant te Berlijn, in plaats van graaf Schuwaloff, nu gouverneur van Polen. De gezant had evenwel dezen post nog niet aanvaard en bevond zich nog te Weenen.

De „Kölnische Zeiting" noemt prins Lobanoff den bekwaamsten diplomaat, dien Rusland bezit, en bijzonder geschikt om de leiding te voeren van Ruslands buitenlandsche politiek, omdat hij volkomen op de hoogte is van de toestanden in het oosten. „Niet alleen te St. Petersburg— zegt het Keulsche blad--maar vooral ook te Berlijn en te Weenen zal de benoeming van prins Lobanoff tot minister een goeden indruk maken."

De benoeming van prins Lobanoff tot opvolger van den heer Von Giers was voor Engeland, dat de benoeming van Baron Von Staal zeker achtte, een verrassing maar toch zal men zich daarmede ook te Londen wel tevreden stellen, want de nieuwe minister heeft zich tijdens zijne langdurige politieke werkzaamheid steeds doen kennen als een bezadigd staatsman, van wien men niet anders kan verwachten, dan dat hij de vredelievende politiek van zijn voorganger zal voortzetten.

— De Russische bladen bespreken opnieuw de gemeenschappelijke deelneming van Rusland en Frankrijk bij de aanstaande feestelijke opening van het Noord--Oostzee-kanaal te Kiel dwars door Sleeswijk-Holstein. De bladen betuigen haar ingenomenheid, dat Russische en Fransche oorlogsschepen daar tegelijkertijd zullen verschijnen. Daardoor wordt de band, die beide staten vereenigt, nog versterkt.

Het is zeker, dat te St. Petersburg tusschen de regeeringen van beide landen eene gedachtenwisseling heeft plaats gevonden naar aanleiding harer deelneming aan deze feestelijkheid. Het gevolg is geweest, dat er eene overeenkomst is getroffen.

Men heeft namelijk besloten, dat Rusland en Frankrijk zich te Kiel zullen laten vertegenwoordigen door een even groot aantal oorlogschepen. Beide eskaders zullen gesteld worden onder commando van een hoofd-officier van denzelden rang.

De Russische en Fransche oorlogsschepen zullen samen te Kiel aankomen, zich daar naast elkaar scharen en samen vertrekken. Het doel van dat gemeenschapkelijk optreden der beide eskaders is aan hun tegengenwoordigheid bij deze feestelijkheid het karakter te verleenen van solidariteit en eensgezindheid.

— De straf der stokslagen is bij keizerlijke ukase afgeschaft, omdat uit eene statistiek bleek dat verleden jaar 3000 veroordeelden ten gevolge dier straf waren gestorven.

— Door den Czaar is ingetrokken de ukase van 2 Maart 1892, waarbij aan vreemdelingen in Kief, Podolië en Volhijnië gelast werd, na het verstrijken van hun pachttermijn het land te verlaten, al waren zij genaturaliseerde Russen. De uitvoering der genoemde ukase zou sommige

streken geheel ontvolkt hebben, daar dan 35,000 pachters en in het geheel 200,000 menschen het land hadden moeten verlaten. Graaf Ignatjef gouverneur van Volkhijnië vroeg daarom uitstel van executie aan den Czaar. Nu heeft deze bepaald, dat de pachtcontracten weer met 10 jaar mogen verlengd worden.

— De kroning van den Czaar zal naar gemeld wordt in het laatst van Mei geschieden.

— Een wonderlijk bericht komt door de *Hannoversche Kurier* in de wereld. Het blad publiceert curieuze dingen omtrent den vorigen Keizer van Rusland. Mag men het blad gelooven, dan zouden de vorst door planslavistische aansporingen en Fransche intriges zoover gebracht zijn, dat hij besloten was tot een oorlog tegen Oostenrijk en Duitschland. Het was ten tijde dat de Duitsche rijksdag wegens de oppositie tegen de nieuwe eischen voor het leger ontbonden was. De Russische ministers van Marine en Oorlog zouden toen echter beiden aan hun keizer verklaard hebben, niet voor den oorlog gereed te zijn. Toen keizer Alexander niettemin begeerig bleef om zijn plan uit te voeren, zou de minister van Oorlog gezegd hebben, dat er maar één middel was, dat geacht kon worden de onvoldoendheid van het leger te compenseeren, dit namelijk, dat de keizer-zelf zich aan het hoofd van het leger plaatste. Maar daar zou Alexander beslist niet van hebben willen weten. Zoo werd het oorlogsplan opgegeven en de Duitsche gezant te Petersburg, die zijn koffers al gepakt had, pakte ze weer uit.

De *Hann. Kurier* staat als een ernstig blad bekend, dat niet aan sensatie-nieuws doet. Het verklaart thans voorbereid te zijn op een in twijfel trekken van de bron waaruit het geput heeft.

V. S. v. N.-Amerika.— Het Congres te Washington is 5 Maart gesloten. De voorzitter, de heer Crisp, las een boodschap voor van president Cleveland, waarin hij met waardeering sprak over hetgeen de afgevaardigden in deze zitting tot stand brachten. Deze mededeeling verwekte nog al vroolijkheid onder de Congres-leden, want het is genoeg bekend, dat het Congres in deze zitting niets heeft uitgericht.

VERSCHEIDENHEDEN

De *Figaro* heeft weer een nieuwe zetmachine gezien welke is uitgevonden door een Dominicaan, den priester Calendoli, van geboorte een Siciliaan, thans wonende te Parijs.

De uitvinder van dit werktuig meent dat de zetmachines, welke tot nu toe in gebruik zijn, een groot nadeel hebben, daarin bestaande, dat men slechts één letter tegelijk kan zetten door den correspondeerenden toets aan te raken: hij is uitgegaan van het denkbeeld, dat men lettergrepen, zoo mogelijk kleine woorden, in hun geheel moet kunnen zetten door één aanraking van een toets en geheele woorden tegelijkertijd, door met de twee handen het bord aan te raken.

Het werktuig heeft den vorm van een harp, waarvan de snaren vervangen zijn door buizen; elke buis bevat gemiddeld 150 letters. Die buizen staan langs electrischen weg in verbinding met een soort van dambord. Dit telt 21 vakken, welke gevuld zijn met knopjes, drie voor hoofdletters, 21 voor kleine letters, drie voor cijfers en letters met accenten. De klinkers komen in die vakken meermalen voor, omringen de medeklinkers, zoodat men, met één vinger twee knoppen tegelijk aanrakende, een lettergreep kan zetten. Wanneer tien vingers tegelijk aan het werk zijn, moet het zetten verbazend vlug gaan. De uitvinder rekent op 50,000 letters per uur.

Wanneer de werkman den knop loslaat, ontstaat een electrische stroom, een letter wordt in beweging gebracht en glijdt langs een spoortje naar de plaats waar zij wezen moet. Een werktuig, met den voet in beweging gebracht kan ze recht zetten. Door een zeer vernuftig gevonden inrichting kunnen vergissingen gemakkelijk hersteld worden. Groote veranderingen in de kopij, invoeging of verwijdering van woorden kosten meer tijd.

Het distribueeren van het zetsel wordt onnoodig bij deze machine, daar steeds gedrukt wordt met nieuwe letters, waarvan een gietmachine van bijzondere constructie de buizen voorziet. Ook voor rotatiepersen kan terstond gezet worden, en door een aardige, eenvoudige inrichting kan men zelfs twee of drie zetsels tegelijk maken. Eindelijk nog dit: het toetsenbord kan gerust op een afstand van de tuben met buizen worden geplaatst: de electrische verbinding wordt eenvoudig wat verlengd. En zoo voorziet de *Figaro* den tijd, waarin dagbladschrijvers in hun eigen kamer zetsel voor de drukkerij zullen maken.

In den circus van Hagenbeek, welke voor eenigen tijd te Cincinati voorstellingen gaf, waren de toeschouwers getuigen van een bloedig tooneel.

Juist had een rijderes haar paard bestegen, om „zich te produceeren," zooals de circusterm luidt, toen een voor den „leeuwenrit" afgerichte tijger op het paard toesprong de rijderes eraf wierp en het dier begon te verscheuren De leden van het circuspersoneel trachten met zweepslagen het dier tot loslaten te bewegen. Maar nu viel de tijger op zijn aanvallers aan, velde er een met één slag op den grond en viel toen weer op het paard aan. Hij verscheurde ook nog een in den circus aanwezigen hond.

Eindelijk, na verloop van ongeveer een half uur, werd men, met behulp van twee gedresseerde bloedhonden en twee wolfshonden, die zich met de tanden klemden aan ooren, pooten en keel van den tijger, het wilde dier meester.

UN MILLON DE GRACIAS

El amigo en la necesidad, ese es el amigo, dice el proverbio. Esa clase de amigos que te visitan, te hablan, te molestan, y te piden prestado, es decir, amigos de conveniencia, de esa clase hay muchos; pero de esos otros que se ponen á tu lado cuando te ven infeliz, y que aplican su espalda á las ruedas de tu carro en un mal paso del camino, de esos bien puedes esperar por más de un día trabajoso, ántes de encontrar uno. Y, sin embargo, esos amigos existen, y á uno de ellos es á quien el Sr. Don Claudino Sanchez alude cuando exclama: "Un millón de gracias al amigo que me dió tan buen consejo."

El caso fué como sigue: Durante dos años habia estado enfermo el Sr. Sanchez sin que medicina, ni tratamiento de ninguna clase, le aliviestara. Era enfermedad de los órganos digivos, la mis suma que por desgracia es tan comun, y que con tanta frecuencia termina fatalmente. Por desgracia, los sintomas son bien conocidos de todos aquellos que la sufren: Pérdida de apetito: mal gusto de la boca: tristeza y pesadez despues de comer, como si el estomago no tuviese vida, fuerza, ni calor: dolores con frecuencia agudos, en el pecho, costados y espalda; llamaradas de calor por todo el cuerpo, seguidas de escalofrios incesantes; coloración amarillenta de los ojos y piel: falta de sueño: depresión de ánimo, exitabilidad y gran ansiedad mental sin justo motivo; constipación de vientre é irregularidad en los intestinos: pesadillas; manos y pies frios: vahidos, palpitaciones y ardores en el corazón, y una sensación general de fatiga y malestar que no procede de sobra de ejercicio, ni se alivia con el descanso.

No hay enfermedad que tan por completo deprima al hombre, en el alma y cuerpo. Ella le llena la sangre de mortal veneno, ella le entorpece el cerebro, le postra los nervios, le impide la asimilación de los alimentos, y le pone el corazón, los riñones y los pulmones en un estado que á la hora pensada terminan en inesperada muerte.

Después que la enfermedad ha tomado cuerpo, ninguna de las medicinas que usualmente se prescriben parece hacer efecto en ella, y su pobre víctima viene á ser lo mismo que un barco desmantelado en la costa á merced del huracán. Cuantos esfuerzos se hacen para rescatarle, parece que no sirven más que para hacer más cierta su inevitable pérdida. En una palabra, la inflamación producida por la indigestión y dispepsia, del tipo maligno que en estos dias parece prevalecer, esa puede decirse que es la combinación de todas as enfermedades en una sola.

En su carta fechada en Villagarcia de Arosa, á 12 de Setiembre de 1892, el Sr. Sanchez dice: "Las medicinas eran ya inútiles, y ya no me quedaba otro remedio sino entregarme en manos de Dios, y confiar mi suerte á su Previdencia, cuando un incidente que concurrió vino á demostrarme que yo no esperaba en vano. Un amigo que sabía muy bien de que hablaba, me persuadió á que tomase el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, y ¡ cuán sabio y feliz consejo ! No hice más que tomar una botella, con arreglo á las instrucciones, cuando experimenté ya un gran alivio, y la segunda botella completó la cura. Desde entonces no he usado ya más medicinas, ni he tenido más enfermedad de estómago. Mi salud es ahora perfecta, y no tengo dolores, ni molestias de ninguna clase, Recomendaré á todos ese maravilloso remedio. Un millón de gracias al amigo que me indujo á recurrir á él. Sirvase V. aceptar mi profunda y sincera gratitud, De V, afmo. (Firmado) Claudino Sanchez."

Y ahora el lector preguntará: "¿Y por qué el Jarabe Curativo de la Madre Seigel logra tales resultados allí donde tantos otros remedios son impotentes?" Pués porque, á diferencia de aquellos, está popiamente adoptado para destruir la enfermeddd en su asiento radical, la torpeza del estómago. El es la llave que nos abre la puerta de la prisión.

Reunion di miembronan di Union di San Hosé.

15 di April REUNION GENERAL na 8 ora di anochi.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE'

TUSSCHEN

NEW-YORK.

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1895.	Venezuela		Philadelphia		Caracas		Venezuela		Philadelphia		Caracas	
Vertrekt van NEW YORK....	Maart	16	Maart	26	April	4	April	13	April	24	Mei	4
Komt aan te CURAÇAO	„	22	April	1	„	10	„	19	„	30	„	10
Vertrekt van „	„	23	„	2	„	11	„	20	Mei	1	„	11
Komt aan te PTO. CABELLO	„	24	„	3	„	12	„	21	„	2	„	12
Vertrekt van „	„	25	„	4	„	13	„	22	„	3	„	13
Komt aan te LA GUAYRA..	„	26	„	5	„	14	„	23	„	4	„	14
Vertrekt van „ ..	„	29	„	8	„	17	„	27	„	7	„	12
Komt aan te PTO. CABELLO	„	30	„	9	„	18	„	28	„	8	„	17
Vertrekt van „	„	30	„	9	„	18	„	29	„	8	„	18
Komt aan te CURAÇAO	„	31	„	10	„	19	„	30	„	9	„	18
Vertrekt van „	April	1	„	10	„	19	Mei	1	„	10	„	21
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	„	2	„	11	„	20	„	2	„	11	„	29
Komt aan te NEW-YORK...	„	8	„	17	„	26	„	8	„	17	„	28

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO....	Maart	23	April	2	April	11	April	20	Mei	1	Maart	23
Komt aan te MARACAIBO....	„	24	„	3	„	12	„	21	„	2	„	23
Vertrekt van "	„	29	„	7	„	17	„	27	„	7	„	28
Komt aan te CURAÇAO......	„	30	„	8	„	18	„	28	„	8	„	29

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

Imprenta de la Libreria de A. BETHENCOURT E HIJOS, Curaçao.